

[Udenrigsministeren]

handelsmæssige sanktioner over for Sydafrika i henhold til FN-pagtens kap. VII.

Det er denne og tidligere regeringers opfattelse, at sådanne sanktioner, der for at være effektive må have hjemmel i bindende vedtagelser i FNs sikkerhedsråd eller i omfattende og bindende internationale aftaler, er det mest realistiske fredelige alternativ til den udvikling, som ellers må imødeses i Det sydlige Afrika.

En ændring af denne holdning ville efter regeringens opfattelse være et uønsket politisk signal til apartheidregimet i Sydafrika.

Det bør endelig fremhæves, at den politik, Danmark og de øvrige nordiske lande gennem en mangeårig periode har ført over for Sydafrika, hilses velkommen af repræsentative talsmænd for befolkningsflertallet i Den sydafrikanske Republik.

Spm. nr. S 1516

Til *socialministeren* (5/8 83) af:

Tinning (VS):

»Er det i overensstemmelse med regeringens socialpolitik, at nimånedersperioden i henhold til bistandslovens § 37, stk. 4, ikke antages for afbrudt i perioder, hvor en modtager af forbigående kontanthjælp er ramt af sygdom?«

Begrundelse

Jeg har tidligere forsøgt at få spørgsmålet afklaret – jfr. spørgsmålene nummer S 1433 og 1434. Dog ganske forgæves.

I al enkelthed drejer det sig om, at modtagere af forbigående kontanthjælp efter ni måneder sendes ud på en økonomisk rutschetur, der ender på satsen for varig hjælp: 3.105 kr. om måneden, som skal dække alt for en enlig. Denne rutschetur var angiveligt begrundet i, at »regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp«.

Den købte fremskridtspartiet og de radikale uden videre.

Det kan godt være, at folk får penge på bistandskontoret, fordi de mangler et arbejde, men hvis vi nu truer dem med at sætte hjælpen ned, så tager de sig nok lidt sam-

men. Det var tankegangen. Lad os se på et par eksempler.

Hr. Olsen bliver arbejdsløs, må på bistandskontoret og modtager forbigående kontanthjælp i tre måneder. Hr. Olsen bliver syg i en måned, bliver derefter rask igen og kan stadig ikke få noget arbejde. I nogle kommuner bliver hr. Olsen overført til satsen for varig hjælp ni måneder efter, at han første gang fik udbetalt kontanthjælp. I andre kommuner går der ti måneder, fordi hr. Olsen selvfølgelig ikke kunne være aktiv arbejdssøgende, når han var syg.

Hvilken af disse to forskellige fremgangsmåder er i bedst overensstemmelse med regeringens socialpolitik?

Fru Petersen bliver arbejdsløs, må på bistandskontoret og modtager forbigående kontanthjælp i tre måneder. Fire uger senere føder fru Petersen, og atter fjorten uger senere vender fru Petersen endnu en gang tilbage til bistandskontoret for at modtage forbigående kontanthjælp. I nogle kommuner bliver fru Petersen overført til satsen for varig hjælp ni måneder efter, at hun første gang fik udbetalt kontanthjælp. I andre kommuner går der ni måneder plus 18 uger, fordi fru Petersen selvfølgelig ikke kunne være aktiv arbejdssøgende, når hun barslede.

Hvilken af disse to forskellige fremgangsmåder er i bedste overensstemmelse med regeringens socialpolitik?

Besvarelse (11/8 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Ifølge bistandslovens § 37, stk. 4, kan den samlede hjælp, når der er ydet hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder, ikke overstige det beløb, der kan udbetales personer, som får hjælp efter § 43. Dette gælder dog ikke, når det kan godtgøres, at den pågældende i den nærmeste fremtid vil være i stand til at klare sig selv.

Bemærkningerne hertil fremgår af tillægsbetænkning af 1. december 1982 over lovforslag nr. L 33 i folketingsåret 1982-83 og lyder således:

»Det findes rimeligt at indføre en tidsmæssig begrænsning af adgangen til at få en kontanthjælp, der inden for grænserne i § 37, stk. 2, opretholder det hidtidige levestandard. Samtidig er man også opmærksom på, at det socialpolitiske sigte ved at opretholde det